

Ráno jsem nastoupil do služby jako jakýkoliv jiný den. V městských kasárnách pro nás vymezili místo, ne že by to byl tedy nějaký luxus, ale konečně jsem se vyspal jinak než na pohupující se palubě lodi. Sešli jsme se tam všichni i s naším velitelem. Opodál se poflakovalo pár členů městské stráže, nevypadali být příliš nadšeni naší přítomností, ale já se jim nedivím. Tolik trestanců na tento ostrov přivážíme. Velitel nás seznámil s náplní dnešního dne. Jednoho z lidí, které jsme z pevniny přivezli doprovodíme do hornického údolí. O bariéry nad údolím jsem již slyšel mnohé, ale dnes ji uvidím poprvé, naštěstí jen zvenčí. „Tak ať jste včas na místě! Najezte se a připravte se!“ ukončil proslov a nechal nás jít po svém.

Zamířili jsme do místního hostince a usadili se u jednoho z volných stolů. Hostinský nám brzy přinesl jídlo na snídani. „Něco k pití?“ zeptal se, ale já jsem z jeho nabídky vybral jen obyčejnou vodu. Místní pivo mohu ochutnat kdyžtak večer až mi skončí služba. Jídlo bylo docela dobré. Krysokrtí šunka, čerstvý chléb... Brzy byl však čas jít, ještě jsem si musel zkontrolovat výstroj. Byla by ostuda kdyby královský paladin vyrazil na cestu a neměl vše v pořádku. Došel jsem k pultu a zeptal se na cenu. Vytáhl jsem si měšec k zaplacení, ale překvapilo mě tvrzení, že platit nemusím. Postavil jsem se proti, samozřejmě se sluší, aby každý poctivý člověk zaplatil za jídlo, které pro něj v hostinci připraví. Po krátkém přesvědčování mě nechali zaplatit a já jsem se vrátil do kasáren.

O nějakou tu chvíli později jsem stál před věznicí tak, jak si nás každý představuje. V blyštivé plné zbroji, připraven na cestu. Člověk, kterého jsme měli odvést byl již připraven. V trestaneckém oděvu, se svázanýma rukama, ale nijak se nebránil. Tvář měl sklopenou k zemi, do ní jsem mu neviděl. Zajímalo by mě co v jeho výrazu v tu dobu bylo. Zda strach, lítost? Zda alespoň pociťoval bodání svědomí za to, co spáchal. Kdo ví... Vpředu náš velitel, po stranách vězně hlídali zbylí dva členové řádu, já vzadu. Vyšli jsme z města vstříc průsmyku.

Vězeň byl po celou cestu potichu, nevzpíral se až mě to poněkud překvapilo. Na místě na náš příchod čekal soudce v doprovodu dvou členů královské gardy, ten se ujal pronášení rozsudku, ale mě fascinovala ta zeď z čisté magické energie, která tvořila kopuli nad Hornickým údolím. „Odved'te ho!“ zavolal k nám soudce a probral mě z úžasu. Šel jsem splnit rozkaz a shodit odsouzeného dolu. Na kraji jsem se zadíval dolu, bylo tam jezero nebo nějaká nádrž s vodou. Přes bariéru toho moc vidět nebylo. A pak tu byl obří stroj přes který se vyměňovalo zboží za rudu odtamtud. Shodili jsme ho tam. Bariéra se zableskla a já v tu chvíli ztratil rovnováhu. Na špatném místě. Ve špatný čas.

Jakmile jsem se dotkl hladiny vody, cítil jsem že mám problém. Skrze mou těžkou zbroj jsem nebyl schopen plavat, táhla mě ke dnu. Myslím že to byla jedna z nejdelších chvilí v mém životě, docházela mi síla a neměl jsem se jak nadechnout. Najednou jsem však ucítil něčí ruce, vytáhli mě na břeh.

Jakmile jsem se pořádně nadechl jen jsem překvapeně ze sebe vydal: „Ty jsi mě zachránil...“ Tím zachráncem byl právě ten, kterého jsem chvíli zpátky shazoval dolu. Vězeň kterého jsem doprovázel. Nebyli jsme tam sami, jeden z těch chlapů, co tam byli rozkázal ostatním ať se do toho nemotají a odnesou zboží do tábora, pak přišel k nám. Mezitím mi můj zachránce vysvětloval: „Já nejsem žádný vrah, ani mstitel. Udělal jsem to co bych chtěl, aby někdo udělal pro mě kdybych byl na tvém místě.“ Nechápal jsem to. Právě jsem ho shodil do bariery, byl to trestanec, odsouzenec. Čekal bych od takových že se mi akorát vysmějí a nechají mě tam umřít. Nebo že využijí mého problému, aby si na mně zlepšili den, kdo ví co všechno. „Jak to že jsi tedy teď tady?“ zeptal jsem se ho. „Neslyšel jsi rozsudek, paladine?“

skutečně jsem soudcův rozsudek neposlouchal, byl jsem až moc zaujat bariérou. Podíval jsem se vzhůru, ale na okraji nebyl již nikdo. Asi odešli, nebo nevím, ale nebyl tam nikdo, kdo by se alespoň obtěžoval podívat se, co se se mnou stalo. „Zde předstoupený Domenico Karpen, obviněn za úmyslné okradení bohatého měšťana je tímto odsouzen na doživotní pobyt v Hornickém údolí.“ Opakoval slova, která slyšel dříve od soudce, „Zloděj jo?“ Zapojil se do rozhovoru ten druhý. „No jo,“ přiznal sklesle a něco uvnitř mě si řeklo, že tedy přecijen je důvod proč je tu správný. Ale proč jsem tu já?

„Na tvém místě bych tu tvou zbroj sundal hned tady a zahrabal ji než ji někdo uvidí, paladine. Nemyslím si, že lidé rádi uslyší, že mezi nimi je paladin. I když naopak, spousta z nich bude určitě nadšena, ale určitě by to nebylo dobře pro tebe.“ Odložit svou zbroj? Ano, protivilo se to mým myšlenkám na čest. Nosil jsem ji jako hrdý znak Innosova válečníka. Avšak jeho služebním mohu zůstat i bez ní. Pokud se zde udržím naživu mezi hromadou zlodějů a vrahů.

Odvedl nás do Starého tábora. Byl to... Tábor, jak již název říká, postavený kolem starého hradu, dříve pevností pod královo mocí. Dnes obsazen trestanci, kteří zdejší posádku zabili. Tito chlápci obchodují s králem pro své vlastní účely, sprostě využívají situace, protože vědí, že král rudu potřebuje. Prý jsou tu tábory tři. Ale všichni mě zde ujišťovali že nový tábor je plný lotrů a ten třetí bláznů. Nejvíce mě však překvapila skutečnost, že na hradě stále žijí mágové ohně stvořitelé bariéry a věrní Innosovi tak jako já.

Většina nově příchozích v kolonii začíná jako kopáči. Hledají ochranu starého tábora. Pak jsou tu ti, kteří se vydají svou cestou k táboru novému nebo bratrstvu Spáče. O těchto dvou táborech mě však přesvědčili, že nemá cenu uvažovat. A já nechtěl být kopáčem. Po svých prvních pár dní v kolonii, kdy jsem sotva sehnal něco k jídlu, jsem se k táboru více dostal. Velmi rychle jsem zjistil že zlato, zde nemá žádnou hodnotu a bez rudy se zde neobejdu. Ze svého života na úrovni jsem se dostal úplně naspod. Nocoval jsem na lavičkách v táboře a tam si mě také všiml organizátor soubojů v aréně – Scatty. Nabídl mi práci, aby vydělal a já bych z toho také něco získal. Na boj v aréně jsem si poměrně věřil. Mé působení jako královský paladin mi zajistilo nejlepší výcvik jaký může někdo vůbec v celém království mít. Ujal jsem se toho i když se mi zprvu vůbec nelíbilo, že bych měl mlátit jiné pro svůj zisk. Přijali mě k táboru, získal jsem ubytování a místo na přežívání v této komunitě.

Pár dní na to se za mnou stavil Domenico, ten vězeň kterého jsem sem doprovázel. Doposud se mnou jednal spíše jako s přítelem i když jsem sám nevěděl proč. Tentokrát však přišel spíše naštván a dosti rozhořčen. Spustil na mě, že kvůli mně nemá místo v komunitě a nemůže zapadnout, že ostatní kopáči mu akorát dělají naschvály, posmívají se mu a že ho málem zmlátili. Nechápal jsem proč kvůli mně, vůbec jsem nevěděl. On mi to vysvětlil: „Víš, ti lidé, kteří odnášeli věci z místa výměny v táboře roznesli, že nový muž v kolonii je paladin. Ty už své postavení máš, jenže já toho neumím moc jako ty. Byl jsem jen farmář co chtěl uživit svou rodinu. Asi stokrát jsem jim řekl, že to nejsem já. Dokonce ve vzteku jsem jim řekl, že to jsi ty, ale oni mi nevěřili a smáli se ještě více. Paladin by přeci nebojoval pro rudu v aréně, říkali. Ale co tu mám dělat teď?! Možná byla nějaká šance na přežití, tady pod bariérou, ale já v tomto táboře nemůžu být.“ Bylo mi ho líto. Tolik nepřijemností jsem mu způsobil. Má toto dělat Innosův válečník snad? Požádal mě o jednu jedinou věc. Abych ho dostal z odsud a doprovodil do nového tábora. Poprosil jsem ho aby mi dal chvíli na promyšlenou. Že večer mu sdělím zda ano nebo ne. Totiž, chtěl jsem tomuto člověku pomoci za nesnáze, které jsem mu nechtěl způsobil, ale jít do nového tábora, který je plný těch největších grázlů? To byla věc na dlouhé přemýšlení.

Ten den jsem se poprvé dostal dovnitř do hradu. Thorus – strážce brány trval na tom, že mě dál nepustí, když jsem zde nový. To bylo pochopitelné a tak mé přijetí do tábora díky Scattymu proběhlo aspoň před hradem. Šel jsem tam hlavně z jednoho důvodu. Kvůli mágům. Jednoho z těch, kteří se podíleli na vytvoření bariéry jsem znal. Byl to výborný alchymista. Chodil jsem k němu vyzvedávat léčivé lektvary. Ihned jsem se ptal na jeho jméno. Ale mladý učedník mágů mě vyvedl z mého očekávání a nadšení. Nebyl v tomto táboře. Řekl mi o rozdělení mágů na kruh ohně a vody. A také to, že mágové vody sídlí v novém táboře. Všechno jako by mě tam hnalo... Mé hříchy, které znepríjemnili život Domenikovi, člověku, který mi zachránil život. Můj starý přítel, kterého jsem myslel že již nikdy neuvidím. Má bezmoc. Dozvěděl jsem se totiž od mladého mága ohně, že v novém táboře mají plán jak se dostat ven. A já jsem tu nechtěl zůstat.

Ten večer jsem přišel na místo srazu s Domenikem. „Doufám, že máš všechno,“ začal jsem. V očích se mu zablýsklo radostí. „Takže mě doprovodíš?“ Přikývl jsem a vytáhl z kapsy mapu. I já jsem podlehl chuti dostat se ven a mé zásady, které jsem dříve měl, šly stranou. Tolik dokáže drsné prostředí změnit kohokoliv. Touha po návratu domů, po svobodě. Taková, která je společná pro čestné lidi i odsouzené trestance zde uvězněné. Poznal jsem zde spoustu věcí. Mezi nimi i to, že lidé, kterými jsem opovrhoval - tito odsouzení nejsou vždy jen ta špatná špinavá a odporná spodinská vrstva. Poznal jsem třeba příběh farmáře, který byl obviněn za krádež u bohatého měšťana, ale pro toho okradeného těch pár zlatek bylo nic. Pro toho farmáře obživa pro jeho rodinu na několik dní. Touha po sebezáchově ho donutila udělat toto a uvnitř jsou všichni lidé stejní. Mě taky tato touha donutila bojovat pro obživu na úkor jiných. Ten farmář se jmenoval Domeniko Karpen a já jsem se spolu s ním vydal hledat cestu ven.